



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **I. G.**
nar. X., státní příslušnost X.
t. č. X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. OAM-462/ZA-ZA11-D02-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o nepřípustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Polská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Jedná se o soubor pravidel, kterými se musí správní orgán při svém rozhodování řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Proběhlé správní řízení bylo s tímto v rozporu a bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svoji povinnost postupovat řádným procesním způsobem v souladu s právním řádem ČR a dále v souladu se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Žalovaný dostatečně neodůvodnil napadené rozhodnutí a vyložil chybně zákon.
3. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že považuje žalobu za neprojednatelnou, neboť nesplňuje základní náležitosti ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba neobsahuje žádné vyličení skutkových a právních důvodů vztažených k případu žalobkyně. Jelikož žalovaný nebyl soudem informován o dalších procesních postupech, nemohl se k žalobě podrobněji vyjádřit.
5. S ohledem na shora uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Průběh soudního řízení

6. Žalobkyně podala tuto žalobu dne 13. 10. 2020 u Městského soudu v Praze. Vzhledem k tomu, že současně požádala o ustanovení právního zástupce z řad advokátů, byla Městským soudem v Praze dne 14. 10. 2020 vyzvána s odkazem na § 35 odst. 9 a § 36 odst. 3 s.ř.s. k vyplnění formuláře „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ a zaslání soudu zpět nejpozději ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Jednalo se o to, že pokud by mělo být žalobkyni přiznáno alespoň částečné osvobození od soudních poplatků a ustanoven zástupce z řad advokátů, musela žalobkyně soudu především prokázat, že nemá dostatečné finanční prostředky. Vyplněné a vrácené Prohlášení mělo sloužit jako podklad pro rozhodnutí soudu o žádosti žalobkyně o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení právního zástupce (za účelem případného doplnění žaloby).

Žalobkyně byla současně ve výzvě poučena, že pokud jí ve stanovené lhůtě nevyhoví, nebude její žádosti pro nesplnění zákonných podmínek také vyhověno, resp. bude zamítnuta. Výzvu se však žalobkyni nepodařilo na jí sdělenou adresu v X., doručit, poštovní doručovatel dne 20. 10. 2020 na obálku s výzvou uvedl jako důvod nedoručení – nebydlí, nemá schránku. Celá zásilka se tak vrátila zpět Městskému soudu v Praze dne 22. 10. 2020. Dle následujícího zjištění z výpisu Evidenční karty žadatele vyplynulo, že na sdělené adrese X., se na privatě má žalobkyně zdržovat od 15. 10. 2020 (do 31. 10. 2020). Nebylo tedy důvodu, aby si na uvedené adrese žalobkyně nepřebírala poštu. Ostatně je povinností žalobkyně coby žadatelky o mezinárodní ochranu zdržovat se na předem oznámené adrese a přebírat zde poštu. Vzhledem k řízení, které probíhá z její iniciativy, musela žalobkyně očekávat, že jí budou doručovány různé důležité písemnosti, výzvy a předvolání, pročez by měla být kontaktní a na uvedené adrese by měla řádně poštu přebírat. Za tím účelem si především měla řádně označit svým jménem poštovní schránku. Výzva tedy byla žalobkyni doručena fikcí. Následně Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v uvedené věci není dána jeho místní příslušnost, a to vzhledem k tomu, že v době podání žaloby, tj. jejího doručení soudu dne 13. 10. 2020 byla žalobkyně ještě hlášena k pobytu v Pobytovém středisku Zastávka, jež leží v obvodu působnosti Krajského soudu v Brně. Z tohoto důvodu věc postoupil podle § 7 odst. 5 s.ř.s. k vyřízení Krajskému soudu v Brně, jako soudu věcně i místně příslušnému. Učinil tak usnesením ze dne 11. 11. 2020, č. j. 4 Az 46/2020-19. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 30. 11. 2020. Usnesen o postoupení věci opět nemohlo být doručeno žalobkyni, z vrácené zásilky je možné dovodit, že se zásilku žalobkyni nepodařilo doručit, a že od 19. 11. 2020 byla pro ni zásilka připravena na poště k vyzvednutí; v případě nevyzvednutí si zásilky, bude zásilka považována za doručenou 10. dnem ode dne uložení zásilky. Jelikož se ani následně po uplynutí 10 dnů nepodařilo uvedenou zásilku vložit do schránky adresáta (žalobkyně zřejmě neměla schránku), byla celá zásilka vrácena Městskému soudu v Praze dne 7. 12. 2020. Městský soud v Praze nechal dále vyvěsit na úřední desce sdělení pro žalobkyni podle § 49 odst. 4 o.s.ř. s tím, že si uloženou zásilku – usnesení soudu o postoupení věci ke Krajskému soudu v Brně může vyzvednout u Městského soudu v Praze v blíže určených úředních dnech a hodinách. Uvedené sdělení bylo vyvěšeno na úřední desce dne 8. 12. 2020 a následně sejmuta dne 7. 1. 2021.

7. Na základě usnesení o postoupení věci, postoupil Městský soud v Praze dne 15. 12. 2020 soudní spis v této věci Krajskému soudu v Brně.
8. Krajský soud v Brně se po postoupení věci opětovně snažil vyzvat žalobkyni k předložení důkazů za účelem jejího osvobození od soudních poplatků a ustanovení požadovaného právního zástupce (na podkladě vyplněného Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech bylo potřeba zjistit skutečné majetkové poměry žalobkyně, včetně vyčíslení skutečných nákladů na bydlení). Ke splnění uvedeného byla žalobkyni poskytnuta lhůta 5 dnů ode dne doručení výzvy. Současně byla žalobkyně upozorněna, že pokud nebude uvedené ve stanovené lhůtě splněno, soud jejímu návrhu na ustanovení zástupce nevyhoví, resp. jej zamítne. Soud se pokusil předmětnou výzvu ze dne 21. 12. 2020 i s poučením dle § 8 s.ř.s. doručit žalobkyni na jí udanou adresu pro doručování: X., avšak neúspěšně. Zásilka se vrátila krajskému soudu dne 29. 12. 2020 i s poznámkou doručovatele ze dne 23. 12. 2020 o tom, že pokus o doručení zásilky se nezdařil (nebylo možné písemnost vložit do schránky), neboť adresátka není uvedena na schránce. Protože se žalobkyni opětovně nepodařilo doručit výzvu k doložení majetkových poměrů a poučení o složení senátu a námitce podjatosti dle § 8 s.ř.s., byla tato písemnost po její

anonymizaci vyvěšena na úřední desce soudu (vyvěšena dne 2. 2. 2021) a současně bylo žalobkyni oznámeno, že si zásilku může vyzvednout v úřední době u zdejšího soudu. Současně byl učiněn nový pokus o doručení této zásilky žalobkyni prostřednictvím České pošty na jí udávanou pražskou adresu, neboť podle aktuální Evidenční karty žadatele by se žalobkyně měla na této privátní adrese od 15. 10. 2020 zdržovat. Do meritorního rozhodnutí žalobkyni u zdejšího soudu zásilku nevyzvedla a soudu se ani nevrátil od České pošty zpáteční lístek prokazující doručení této zásilky, popř. nedoručení zásilky s uvedením důvodu.

9. Vzhledem ke stanoveným zákonným lhůtám pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, musel krajský soud v mezidobí rozhodnout také o tomto návrhu žalobkyně. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl, a to usnesením ze dne 14. 1. 2021, č. j. 34 Az 36/2020-31. Rozhodnutí o odkladném účinku nabylo právní moci dne 21. 1. 2021, přičemž tentokrát se nevyskytly potíže při doručování žalobkyni, nýbrž dne 21. 1. 2021 jí rozhodnutí bylo vhozeno do poštovní schránky na pražské adrese, kterou doposud pro doručování udávala. S ohledem na výše uvedené žalobkyně nesplnila podmínky pro osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s.ř.s.) ani pro ustanovení právního zástupce pro toto řízení (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Výzvy k doložení majetkových a výdělkových poměrů byly žalobkyni opakovaně doručeny na jí požadovanou pražskou adresu fikcí nebo prostřednictvím vyvěšení oznámení o uložení zásilky na úřední desce soudu. Žalobkyně ani jednou na toto nereagovala (přestože v případě rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě jí bylo doručeno na předmětnou adresu – vhozením do schránky), ačkoliv musela očekávat soudní korespondenci vzhledem k obsahu své žaloby (požadovala ustanovení advokáta za účelem doplnění žaloby). Soud se pokusil všemi dostupnými instrumenty zjistit majetkové a výdělkové poměry žalobkyně, jelikož se mu to nepodařilo (současně nebyl zjištěn žádný závažný důvod na straně žalobkyně pro nedoložení majetkových poměrů), nemohl žalobkyni přiznat ani částečné osvobození od soudních poplatků a současně jí nemohl ustanovit zástupce z řad advokátů pro toto řízení. Žalobkyně byla současně ve výzvách poučena o tom, že nedoloží-li své majetkové a výdělkové poměry (nesplní zákonné podmínky), nebude její žádosti o ustanovení právního zástupce vyhověno, resp. její žádost bude zamítnuta. Vzhledem k tomu, že se jedná o věc přednostního charakteru, o níž musí být rozhodnuto v řádu dnů, soud již samostatně nerozhodoval o zamítnutí návrhu žalobkyně na ustanovení právního zástupce a na osvobození od soudních poplatků, když především reflektoval na rozhodnutí v meritu věci podle § 32 odst. 6 zákona o azylu, kdy v této typové věci má být rozhodnuto přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostávat. Procesní rozhodnutí o ustanovení právního zástupce a osvobození od soudních poplatků muselo být konzumováno samotným rozhodnutím v meritu věci (v němž soud vyjadřuje také důvody pro nevyhovění procesního návrhu žalobkyně), které muselo být vydáno s co nejvyšším urychlením vzhledem k povaze věci. S ohledem na přístup žalobkyně nebylo možné dosáhnout žaloby prosté vad. I přes pouze obecně formulované žalobní body, soud žalobu z procesní opatrnosti neodmítl, nýbrž na jejím podkladě přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu, především z hlediska jeho zákonnosti. Takovým postupem soudu nemohla být žalobkyně zkrácena na svých právech (mohlo jí být přiznáno jen více práv).

V. Další posouzení věci krajským soudem

10. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
11. Nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívala podle žalobkyně především v nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti pro vady předchozího správního řízení. V rozporu se zákonnými povinnostmi, kdy je správní orgán povinen zjistit úplně a přesně skutečný stav věci, bylo podle žalobkyně vedeno správní řízení jednostranně a neobjektivně. Správní orgán také podle žalobkyně nepostupoval v souladu s právním řádem ČR, principy činnosti správních orgánů a nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil a rovněž zákon vyložil chybně. Žalobkyně sice neupřesnila jednostrannost či neobjektivnost postupu správního orgánu, a také neupřesnila porušená pravidla či právní předpisy, nicméně soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z hlediska takto obecně uplatněných vad.
12. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobkyní k žádosti a z pohovoru s žalobkyní ze dne 3. 8. 2020 v jazyce českém na její žádost, krajský soud především zjistil, že žalobkyně má ukrajinskou státní příslušnost, a to podle předloženého cestovního dokladu Ukrajiny č. X. (platnost do dne 22. 6. 2021). Žalobkyně vycestovala z vlasti naposledy dne 2. 10. 2019 autobusem do ČR přes Vyšné Německé, a to na základě polského oprávnění k pobytu. Podle svých slov si polské oprávnění vyřídila, protože potřebovala odjet z Ukrajiny a jiná možnost nebyla. Chtěla si v ČR vyřídit podklady pro pracovní povolení a dostala i povolení z úřadu práce. V ČR podala žádost o české pracovní vízum a odjela do Polska. Zpět do ČR se vrátila dne 8. 3. 2020 a zůstala na území. V předchozích letech již 2x žádala o mezinárodní ochranu v ČR. Nezletilá dcera žalobkyně zůstala na Ukrajině. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je údajně skutečnost, že žalobkyně má ve vlasti rodinný konflikt se strýcem, který ji napadl, zlomil ruku a policie to odmítla sepsat. Proto žalobkyně vycestovala z vlasti. Poučení o tzv. Dublinském řízení, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti, žalobkyně nečetla. Následně proto byla správním orgánem poučena o tom, že v jejím případě bude odeslána do Polské republiky žádost o převzetí z důvodu existence jejího oprávnění k pobytu v Polské republice. K tomu žalobkyně uvedla, že proti takovému rozhodnutí podá žalobu. Vrátit se do vlasti nechce a chce žít se svojí dcerou v ČR. V ČR údajně pobývá matka žalobkyně, avšak nejsou vůbec v kontaktu.
13. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s Dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení).
14. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného Dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 Dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 Dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
15. Čl. 8 Dublinského nařízení nelze v případě žalobkyně aplikovat, neboť žalobkyně je coby žadatelka o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobkyně není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 Dublinského nařízení, protože jak vyplývá

z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny požívající mezinárodní ochranu. V případě žalobkyně není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 Dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobkyně vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobkyně, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobkyně aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 Dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní její rodinní příslušníci (s matkou neudrhuje žádný kontakt) nebo svobodní zletilí sourozenci.

16. V případě žalobkyně je nezbytné aplikovat kritérium uvedené v čl. 12 Dublinského nařízení, neboť z informací uvedených v cestovním dokladu žalobkyně bylo zjištěno, že jí bylo vydáno polské dlouhodobé vízum č. X s platností do dne 10. 8. 2020. Uvedené zjištění odpovídá kritérium uvedeným v čl. 12 Dublinského nařízení. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
17. Na základě zjištění z cestovního dokladu žalobkyně, podle něhož bylo žalobkyni Polskou republikou uděleno dlouhodobé vízum k pobytu č. X., požádal žalovaný dne 10. 8. 2020 Polskou republiku o převzetí žalobkyně coby žadatelky o mezinárodní ochranu. Dne 22. 8. 2020 správní orgán obdržel informaci o tom, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. V případě žalobkyně tedy bylo zcela po právu aplikováno kritérium uvedené v čl. 12 Dublinského nařízení.
18. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost žadatele o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné vazby ve smyslu nukleární rodiny. Se svou matkou není v kontaktu a ani nezmínila, že by byly na sobě závislé. Nezletilá dcera žalobkyně pobývá na Ukrajině. Současně bylo třeba vzít v úvahu i to, že žalobkyně sama nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polsku nebo vůči Polské republice samotné. Polské oprávnění si vyřídila ze své vůle pro jeho snadnost a rychlost. Nebyly tedy dány důvody pro eventuelní aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.
19. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, pokud tento žadatel podal žádost v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na základě shora zjištěných skutečností je tedy Polská republika povinna převzít žalobkyni coby žadatelku o mezinárodní ochranu na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.
20. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či

ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Polsko, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 10. 8. 2020.

21. Z posledně citovaného dokumentu vyplývá, že právním základem řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polské republice je zejména zákon o udělení ochrany cizincům na území Polské republiky ze dne 13. 6. 2003 a zákon o cizincích ze dne 12. 12. 2013. Žádost o mezinárodní ochranu se podává na území Polské republiky, na hranicích nebo v detenčním centru vždy pohraniční stráž, která žádost postoupí Ředitelství Cizineckého Úřadu. To je odpovědné za celé řízení o žádosti v I. stupni. Ředitelství rovněž posuzuje, zda je za žádost o mezinárodní ochranu v daném případě odpovědný jiný členský stát ve smyslu Dublinského nařízení. Za tímto účelem je rovněž s žadatelem prováděn osobní pohovor, který je veden v mateřském jazyce, či v jazyce, o němž žadatel prohlásí, že mu rozumí. Pohovor je prováděn s přihlédnutím k zdravotnímu stavu žadatele, pohlaví či s ohledem na to, zda dotčená osoba nepatří do některé ze skupin zranitelných osob. Ředitelství cizineckého úřadu na svých stránkách rovněž informuje žadatele o seznamu nevládních organizací. Žadatelé o mezinárodní ochranu se registrují v jednom ze dvou přijímacích středisek, ve kterých mají nárok na sociální a materiální podporu, lékařskou péči a školní vzdělávání. V Polské republice je dále 8 pobytových středisek, která jsou provozována státem či smluvními partnery. Žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, přičemž doba zajištění může trvat maximálně 6 měsíců. Kromě detence lze využít alternativní opatření, např. kauce. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany má právo se odvolat ve lhůtě 14 dnů od doručení rozhodnutí o mezinárodní ochraně či v zákonem stanovených případech u tzv. zkráceného řízení ve lhůtě 7 dní. O odvolání rozhoduje Uprchlická rada ve tříčlenné komisi, která musí vydat rozhodnutí o odvolání do 30 dnů. Odvolání má odkladný účinek. Dále je možné podat žalobu proti rozhodnutí Uprchlické rady ke krajskému soudu a dále mimořádný opravný prostředek k Nejvyššímu správnímu soudu.
22. V případech, kdy je osoba vrácena do Polské republiky v rámci postupu podle Dublinského nařízení, podává žádost o mezinárodní ochranu či žádost o znovu zahájení řízení o mezinárodní ochraně. Osoba je umístěna do přijímacího střediska nebo do detenčního zařízení na dobu max. 48 hodin, následně je pak osoba na žádost soudu umístěna do střediska s ostrahou. Žádost je posuzována v meritu věci v případě, že dřívější řízení bylo zastaveno nebo žádost je posuzována jako opětovná v případech již vydaného rozhodnutí ve věci. Průběh řízení je totožný jako u žadatelů, kteří dobrovolně přicestují do Polské republiky a podají žádost o mezinárodní ochranu.
23. K případné námitce systémových nedostatků v Polsku, krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil např. zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polská republika je členem

EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Polská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU. Také skutečnost, že v Polské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že ani žalobkyni nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu a zajištění podmínek jejího přijetí coby žadatelky o mezinárodní ochranu.

24. Judikatura Nejvyššího správního soudu se opakovaně zabývala situací v Polsku v souvislosti s přípustností přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu (k tomu srov. rozhodnutí ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 Azs 38/2017-73, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37). Např. v usnesení ze dne 6. 9. 2016, č. j. 4 Azs 174/2016-24, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti ani nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlečení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti práv uprchlíků, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.“*
25. Krajský soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Žalobkyni uplatněné obecné námitky nezpochybnily závěry žalovaného. Žalobkyně sice zřejmě nechce do Polské republiky, avšak v průběhu správního řízení i soudního řízení nevyjádřila žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Polské republice. Žalobkyně nevyjádřila žádné potíže, které by v průběhu svého předchozího života měla s polskými správními orgány.
26. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobkyně dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měla žalobkyně možnost seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění těchto podkladů žalobkyně nenavrhovala. Žalovaný se dostatečně zabýval možnými systematickými nedostatky v Polské republice, avšak přezkoumatelným způsobem objasnil, proč jejich existenci neshledal. Žalovaný postupoval plně v souladu s Dublinským nařízením. V případě žalobkyně byl zcela po právu aplikován čl. 12

Dublinkského nařízení s tím, že k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní je příslušná Polská republika. Proto také Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Ve smyslu čl. 18 Dublinkského nařízení je Polská republika povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

27. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry a v uvedené věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát v EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobkyně na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ostatně jejich přiznání ani nepožadoval), proto mu nebyla jejich náhrada přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. února 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

